

„Ewangelizacja jest naturalną konsekwencją i owocem realizacji programu formacyjnego Ruchu a zarazem jedyną weryfikacją i sprawdzianem autentyczności tej formacji.”

(Wnioski końcowe III Krajowej Kongregacji Odpowiedzialnych Ruchu w Niepokalanowie w dn. od 3 do 5 III 1978 r.)

Klucz do ewangelizacji: świadectwo

Osobiste świadectwo jest centrum i kluczem do skutecznej ewangelizacji. Przez świadectwo rozumie się słownie wyrażenie tego, jak Jezus przemienił życie i jak już przeżywane są skutki Jego śmierci i pierwociny ostatecznego zmartwychwstania. Dlatego też ma ono charakter przeżyciowy i osobisty. Nie prezentuje się w nim idei czy doktryn, lecz konkretne czyny, w których doświadczyliśmy zbawienia ofiarowanego przez Jezusa.

Jeśli ewangelista zapewnia, że Jezus jest jedynym Zbawicielem, to czyni tak dlatego, że przeżył to w bardzo konkretnych obszarach. Jak ktoś może twierdzić z pewnością i przekonaniem, że Jezus zbawia, jeśli sam nie doświadczył tego w jakiś sposób? Jestem świadkiem zbawczej śmierci Chrystusa, kiedy konkretne aspekty mego życia w grzechu umarły na krzyżu Jezusa i biorę udział w pierwocinach nowego życia Chrystusa zmartwychwstałego.

Wszystko, co mówimy, może zawsze być negowane, nawet istnienie Boga czy Jezusa. Jedyne, czemu nie da się zaprzeczyć, to prezentowane przez nas przeżycie zbawienia Boga i to, jak On zmienił nasze życie. Kiedy mówimy o konkretnych czynach zbawczych, słowa niosą dodatkową wartość, jaką jest osobiste przekonanie. Inaczej byłoby to jak reklamowanie produktu, którego nigdy nie widzieliśmy, nie mówiąc już o jego próbowaniu.

W świadectwie ujawnia się nie to, co my uczyniliśmy dla Pana, lecz to, czego On dokonał w naszym życiu. Cudownym tego przykładem jest ów człowiek, którego Jezus uwolnił i któremu przykazał, by dawał świadectwo: Wróć do domu, do swoich i opowiadaj im wszystko, co Pan ci uczynił i jak się ulitował nad tobą (Mk 5,19).

CO POWINNO BYĆ TREŚCIĄ ŚWIADECTWA? CZYLI WSKAZÓWKI O TYM, JAK MÓWIĆ ŚWIADECTWO.

Całe świadectwo możemy oprzeć na prostym schemacie: czarne – JEZUS – białe

Zaczynamy od krótkiego przedstawienia się: imię i kim jesteśmy (uczniem, studentem, żoną, biznesmenem...), możemy dodać miejscowość, z której przyjechaliśmy.

Czarne: w pierwszej części opisujemy nasze życie przed spotkaniem Jezusa. Nie może to być jednak historia całego naszego życia. Ważne, żeby pokazać jakiś konkretny problem, lub dziedzinę życia, z którą sobie nie radziliśmy. Ta część powinna być najkrótsza. Nie skupiamy się na tym co było złe, na naszych grzechach, ale na wielkości Bożego miłosierdzia.

JEZUS: opisujemy jak to się stało, że Jezus zaczął działać w naszym życiu. Nie podajemy tu zbędnych szczegółów i nazw, które są dla słuchaczy nieznanne. Nie jest ważne, co to była za wspólnota, w którym to było kościele, i jaki ksiądz prowadził wtedy modlitwę. Zbawienie jest w Jezusie, i świadectwo powinno wskazywać na Jezusa. W środowisku oazowym, możemy powiedzieć, że to było na oazie I st, ale gdzieś indziej powiedzmy po prostu na rekolekcjach; albo podczas modlitwy osobistej; albo na spotkaniu modlitewnym podczas adoracji ksiądz/ prowadzący zachęcał... Pomodliłem się: i tu przytoczmy przybliżone słowa wypowiedzianej wtedy modlitwy. Chodzi o to, żeby słuchacze potrafili potem sami pomodlić się w podobny sposób. Żeby ktoś nie pomyślał: „*Jak za cztery lata pojedę na spotkanie młodych z Papieżem, to też poproszę Jezusa, żeby był moim Panem*”.

Biale: tu opisujemy, jak Jezus zmienił nasze życie. Mówimy tu o tych samych dziedzinach życia, o których mówiliśmy w pierwszej części. Byłem skłócony z siostrą – Jezus sprawił, że teraz się dogadujemy; miałem problemy z odnalezieniem się w nowym środowisku po wyjeździe na studia – Jezus postawił na mojej drodze ludzi, którzy zostali moimi przyjaciółmi; byłem nałogowym palaczem i bezskutecznie próbowałem zerwać z nałogiem – od tamtej pory, Jezus, którego przyjmuję w sakramentach daje mi siłę, żeby nie palić; byłem za kompleksiony i zdołowany – teraz rozumiałem, że właśnie takiego Jezus mnie kocha i zaakceptował samego siebie. Ważne, żeby mówić o rzeczach konkretnych i rzeczywistych, a nie o planach i pragnieniach, o idealistycznym obrazie samego siebie i o tym kim chcemy być.

Na tym schemacie możemy oprzeć świadectwo na każdy temat np.: *moje życie zanim doświadczyłem miłości Boga do mnie* (moment odkrycia) *teraz patrzę na siebie inaczej*; *moje życie w grzechu* (rozumienie czym jest sakrament pokuty) *jakie owoce teraz przynosi w moim życiu*, itp.

Do powiedzenia świadectwa powinniśmy się dobrze przygotować. Najlepiej je spisać. Nie chodzi, o to, żeby mieć ściągawkę. Gdy coś piszemy, musimy to dobrze sformułować. Łatwo jest wtedy wyłapać błędy logiczne lub brak konsekwencji w ty co zamierzaliśmy powiedzieć. Do spisane świadectwa możemy również wracać. Potrzeba realności, bez zbytnich wynurzeń, ważne, świadomości do kogo mówimy.

Świadectwo ewangelizacyjne

Podstawowe zasady składania świadectwa

Ukazuje moje spotkanie z Chrystusem.

1. Co uważasz za najważniejsze wydarzenie w życiu.
2. Co najważniejszego możesz uczynić dla drugiego w swoim życiu.

Powinno ukazać, jak druga osoba może oddać swoje życie Jezusowi (jest to świadectwo ewangelizacyjne).
Potrzeba realności, bez zbytnich wynurzeń, ważne, do kogo mówimy.

Plan świadectwa:

1. Moje życie przed spotkaniem z Jezusem (zarys, bez zbytecznych szczegółów)

- a. Jaki byłem.
- b. Jak widziałem Boga.
- c. Jakie poglądy, potrzeby.
- d. Wokół czego koncentrowało się moje życie.
- e. Moje relacje w rodzinie.

2. W jaki sposób spotkałem Jezusa

- a. Reakcja.
- b. Przeszkody do pokonania.
- c. Jak wyglądało spotkanie.

3. Co zmieniło się po przyjęciu Jezusa

- a. Problemy sprzed spotkania.
- b. Jak wzrastam w wierze.
- c. Jak widzę Boga.
- d. Jak zmieniło się to, o czym mówiłem w 1 części.

4. Zachęta.

Czego unikać:

- a. Słownictwa niejasnego, ogólnikowego
- b. Słownictwa charyzmatycznego
- c. Niezrozumiałych skrótów (np. KWC)
- d. Negatywnych opinii i stwierdzeń

Proste zasady:

1. Informacje konkretne bardziej przekonują niż ogólne.
2. Argumentacja wieloaspektowa jest mocniejsza.
3. Percepcja wielozmysłowa daje większy skutek.
4. Uwzględnienie za i przeciw daje lepsze rezultaty.
5. Argumenty mocne, przekonywujące dobrze jest przedstawić w pierwszym rzędzie.
6. Dobrze je powtórzyć na końcu.

Dobrze zacząć od wydarzeń, które mogą skupić uwagę słuchaczy.

- * Być sobą naturalnym.
- * Logicznie przedstawić wydarzenia.
- * Wersety biblijne najwyżej dwa, trzy.
- * Dobrze skończyć świadectwo.

Przedstawienie świadectwa

- * Ćwiczyć tak długo, aż będzie naturalne.
- * Mówić swobodnie, nie spuszczać głowy.
- * Jasno, głośno, powoli.
- * Unikać niekontrolowanych ruchów.
- * Nie być nachalnym, unikać kaznodziejstwa.

Kryteria oceny świadectwa:

1. Czy jasno przedstawiłem, jak można przyjąć Jezusa jako Pana, tzn. czy słuchający wie, co to znaczy przyjąć Jezusa jako Pana.
2. Czy są jakieś szczegóły, które można pominąć, a nie są istotne.
3. Co należy podkreślić.
4. Czy jest logiczne, zwięzłe, jasne.

Jak sprawdzić, czy nasze świadectwo jest dobre? Powinno spełniać trzy warunki: być krótkie, radosne i chrystocentryczne:

- krótkie – nie należy rozwodzić się nad niepotrzebnymi szczegółami, jeśli mówimy zbyt długo, ludzie przestaną nas słuchać. To co zapisaaliśmy powinniśmy powoli przeczytać nie dłużej niż w ciągu trzech minut – zmierzmy sobie czas.
- radosne – ważną rzeczą jest, żeby zwrócić również uwagę na swój wygląd zewnętrzny. Czy słowa o radości życia z Jezusem zabrzmiały wiarygodnie z ust kogoś z zaniedbanymi włosami, podkrążonymi oczami i ubranego w wytarte dżinsy i wyciągniętą bluzę? Jeśli mówimy publicznie musimy przygotować się jak do publicznego wystąpienia. Ludzie nie tylko będą nas słuchać, ale i na nas patrzeć. Mówmy wyraźnie, spokojnie i radośnie, bo tacy jesteśmy w naszym Panu, Jezusie!
- chrystocentryczne – ma wskazywać na Jezusa Boga i Zbawiciela, a nie na mnie. Policzymy ile razy wymieniam imię Jezus, a ile czasowników jest w pierwszej osobie. Na kogo wskazuje bardziej?

Jak przygotować i przedstawić osobiste świadectwo?¹

1. Muszę być przygotowany/a!

Pana zaś Chrystusa miejcie w sercach za Świętego i bądźcie zawsze gotowi do obrony wobec każdego, kto domaga się od was uzasadnienia tej nadziei, która w was jest. (1P 3,15)

Zachęcam Cię gorąco do poświęcenia czasu, aby przygotować świadectwo zawierzenia mojego życia Chrystusowi jako osobistemu Panu i Zbawicielowi.

2. Cel osobistego świadectwa.

To wam oznajmiamy, co było od początku, cośmy usłyszeli o Słowie życia, co ujrzeliśmy własnymi oczami, na co patrzyliśmy i czego dotykały nasze ręce, bo życie objawiło się. Myśmy je widzieli, o nim świadczymy i głosimy wam życie wieczne, które było w Ojcu, a nam zostało objawione – oznajmiamy wam, cośmy ujrzeli i usłyszeli, abyście i wy mieli współuczestnictwo z nami. A mieć z nami współuczestnictwo znaczy: mieć je z Ojcem i Jego Synem Jezusem Chrystusem. (1J 1,1-4)

Celem świadectwa jest przedstawienie tego, jak ja zawierzyłem/am moje życie Chrystusowi i jaki wpływ na moje życie wywarł (i wywiera) Jezus.

3. Biblijny przykład świadectwa św. Pawła (Dz 21,40 – 22,21)

Św. Paweł podzielił swoje świadectwo na trzy główne części: *PRZED*, *JAK* i *PO*.

PRZED – opowiedział o tym, co myślał i robił, zanim poznał Jezusa (Dz 22,1-5);

JAK – opowiedział o ty, jak stał się wierzącym (Dz 22, 6-11);

PO – wyjaśnił, jak stanie się wierzącym zmieniło jego życie (Dz 22,12-21).

Chociaż świadectwo św. Pawła było zawsze prawie takie samo, to jednak kładł on nacisk na różne rzeczy, w zależności od tego, do jakich się zwracał słuchaczy (zob. Dz 21,37 – 22,11; Dz 26,1-23).

¹ Materiał zaczerpnięty został z ulotki dodanej do kasety VHS z filmem „Jezus” rozdawanej w roku 2000.

4. Jak przygotować osobiste świadectwo?

Trzymam się trzypunktowego zarysu:

PRZED – jak wyglądało moje życie przed przyjęciem Chrystusa?

JAK – jak poznałem/am lub jak przyjąłem/ęłam Chrystusa?

PO – co się stało po tym, jak przyjąłem/ęłam Chrystusa?

PISZĄC OSOBISTE ŚWIADECTWO MYŚLE O NASTĘPUJĄCYCH PUNKTACH:

ZANIM zaufałem/am Chrystusowi:

- jak wyglądało moje życie? jakie miałem/am postawy, potrzeby, problemy?
- wokół czego obracało się moje życie?
- w czym szukałem/am bezpieczeństwa, pokoju, szczęścia?
- jak dalece moje próby były niewystarczające?

Pamiętam o tym, że przykłady pomogą mi stać się wiarygodnym świadkiem dla niewierzących.

Unikam skupiania się na religii.

Nie poświęcam dużo czasu na mówienie o działalności w Kościele na tym etapie, zanim moje życie zaczęło się zmieniać.

Ostrożnie z elementami sensacji (narkotyki, pijaństwo, niemoralność, przestępstwa)

JAK zaufałem/am Chrystusowi:

- kiedy po raz pierwszy zostałem/am wezwany/a do zawierzenia swojego życia Chrystusowi?
- jakie były moje pierwsze reakcje?
- kiedy moja postawa zaczęła się zmieniać? dlaczego?
- jakie miałem/am myśli przed podjęciem tej decyzji?
- dlaczego zdecydowałem/am się zawierzyć życie Chrystusowi, chociaż nie było to łatwe?

PO tym jak zaufałem/am Chrystusowi:

- jakie konkretne zmiany zaszły w moim życiu, postępowaniu i postawach z powodu zaufania Chrystusowi?
- jak długo trwało, zanim zacząłem/ęłam zauważać zmiany?
- dlaczego teraz mam inną motywację?

A CO, JEŚLI ZAUFAM/AM CHRYSZTUSOWI W DZIECIŃSTWIE? ... mogę zachować trzypunktowy plan; prawdopodobnie jednak położę większy nacisk na życie po zawierzeniu Chrystusowi.

5. O czym jeszcze powinnam pamiętać pisząc świadectwo?

Co robić:

- modłę się - proszę Boga o mądrość i kierownictwo w czasie pisania;
- przygotowuję świadectwo tak, by można je było przedstawić grupom ludzi, jak i pojedynczym osobom w czasie 4-5 minut;
- jestem realistą: nie sugeruję, że Chrystus usuwa wszystkie problemy z życia, ale że daje siłę do ich przeżycia i chodzenia w czasie ich trwania w posłuszeństwie Bogu;

- myślę o słuchaczach: piszę i mówię tak, aby porozumieć się z konkretną grupą, do której się zwracam, żeby ludzie mogli się ze mną utożsamić;
- mówię odważnie o Jezusie; On jest głównym tematem mojego świadectwa;

Czego nie robić:

- nie mówię negatywnie o Kościele, organizacjach i ludziach;
- unikam mówienia kazania; mówię tonem normalnym, konwersacyjnym;
- nie używam niejasnych terminów (takich jak *radosny, spokojny, szczęśliwy*) nie wyjaśniając ich;
- unikam terminów niejasnych, hermetycznych (takich jak *Namiot Spotkania, OM, Dzień Wspólnoty*);
- unikam słów biblijnych i religijnych (takich jak *zbawiony, nawrócony, grzech*), jeśli nie wyjaśniam, co mam na myśli; słowa te nie mają znaczenia dla osoby niewierzącej;

Styl

Piszę tak, jakbym mówił/a do kolegi, a nie przemawiał/a oficjalnie.

- zaczynam od zdania, które przykuje uwagę słuchaczy;
- jestem pozytywny/a od początku do końca;
- jestem konkretny/a – podaję tyle szczegółów, ile potrzeba, by wzbudzić zainteresowanie;
- jestem dokładny/a;
- mówię o ciekawych, pobudzających do myślenia wydarzeniach;
- używam jednego lub dwu wersetów biblijnych, ale tylko wtedy, kiedy odnoszą się one bezpośrednio do mojego doświadczenia; jeśli słuchacze nie znają Biblii, wyjaśniam odnośniki (np. *jeden z uczniów Jezusa powiedział... a nie 1J 5,11-13 mówi...*);
- piszę zakończeni będące pełnym i logicznym wnioskiem;
- przepisuję świadectwo, jeśli jest to potrzebne;

6. Jak przedstawiać świadectwo?

- powtarzam świadectwo tak długo, aż stanie się ono dla mnie naturalne;
- przedstawiam je z przekonaniem - w mocy Ducha Świętego;
- jestem radosny/a; proszę Boga, by dał mi miłe i naturalne zachowanie;
- mówię wyraźnie, ale naturalnym, swobodnym tonem; mówię na tyle głośno, aby było mnie słychać;
- nie mówię idąc na miejsce albo z niego wracając;
- unikam nerwowych gestów (takich jak pocieranie nosa, kiwanie się, dźwięczenie monetami w kieszeni, bawienie się długopisem lub chrząkanie);
- unikam w świadectwie wywierania presji emocjonalnej w celu otrzymania decyzji o przyjęciu Chrystusa; tylko Bóg przez Ducha Świętego zmienia serca (Mt 16,17; J 3,5-6; 1Kor 2,4-5);
- unikam wymieniania ludzi i wspólnot po imieniu – szczególnie w negatywny sposób;
- pamiętam, że skuteczne świadectwo jest przedstawione mocy Ducha Świętego, a jego rezultaty pozostawiamy Bogu;

A: Warunki owocnego dawania świadectwa o Chrystusie.

(wg ks. Franciszka Blachnickiego)

1. Być pewnym, że Chrystus jest moim Panem i Zbawicielem, że jest w moim życiu, żyje we mnie, a ja w Nim.
2. Upewnić się, że wszystkie moje grzechy są uznane i wyznane przed Bogiem w wierze w przebaczącą moc krwi Chrystusa wylaną na krzyżu.

3. Upewnić się, że prowadzę życie w Duchu, że Chrystus zasiada na tronie mojego serca, a moje "ja" jest Mu poddane.
4. Dzielić się przy każdej okazji w prosty sposób swoją wiarą w Chrystusa z innymi.
5. Modlić się.
6. Iść, tzn. wziąć inicjatywę w swoje ręce.
7. Iść w miłości, w przekonaniu, że jestem narzędziem miłości Boga.
8. Rozmawiać o Jezusie.
9. Pozostawić Bogu rezultaty i Jemu przypisywać owoce.

Jeżeli będziemy stosowali wszystkie wymienione zasady, to nasze świadectwo na pewno będzie owocne i będziemy przeżywali wielką radość. Wtedy na pytanie: Co uważasz za najradośniejsze w swoim życiu? - będziemy mogli odpowiedzieć: - To, że przyjąłem Chrystusa i że mogę innych do Niego prowadzić. To jest najradośniejsze przeżycie w moim życiu i tym najlepiej mogę służyć innym ludziom, moim braciom.

B: W jaki sposób mówić świadectwo?

Nasza wewnętrzna postawa w czasie mówienia:

1. Nie koncentrujemy się na sobie (na tym jak wypadniemy), lecz na osobie Jezusa Chrystusa.
2. Nie tracimy czasu na wyjaśnienia, jacy jesteśmy niegodni, nieśmiali lub zdenerwowani, speszeni.
3. Strzeżmy się fałszywej pokory, która krępuje w oddawaniu Bogu chwały.
4. Nie przywiązujemy zbyt dużej uwagi do posiadania lub braku zdolności oratorskich i krasomówczych.
5. Strzeżmy się fałszywej pokory, która krępuje w oddawaniu Bogu chwały.
6. Nie moralizujemy ani nie starajmy się nauczać, nie roztrząsamy zagadnień teologicznych; świadectwo to nie kazanie, homilia czy wykład.

C: Niebezpieczeństwa związane z treścią świadectwa.

1. Nie mówimy o cudzych słabościach i grzechach, lecz o swoich, ale i wtedy czynimy to rozważnie i dyskretnie. Nie wspominałyśmy o kwestiach zbyt intymnych.
2. Koncentrujemy się na pokazaniu kochającego Boga, a nie na wielkości naszych grzechów.
3. Mówimy o rzeczach konkretnych i rzeczywistych.

D: Sposób mówienia

1. Unikajmy mówienia schematycznego i zbyt ogólnikowego.
2. Nie bójmy się mówić bardzo konkretnie, zwłaszcza o samym wydarzeniu osobistego przyjęcia Jezusa (nastrój chwili, okoliczności, opis miejsca, pogoda).
3. Starajmy się mówić interesująco i dynamicznie, tak, by pobudzić uwagę i wyobraźnię słuchaczy. Możemy opisać zdarzenia wesołe związane z naszą przemianą i nawróceniem.
4. Starajmy się (w sposób naturalny) włączyć całe ciało w to, co przekazujemy, mimikę twarzy, ton głosu, gestykulację.
5. Naważmy i utrzymujmy kontakt wzrokowy ze słuchaczami, unikajmy mówienia ze wzrokiem utkwionym w pustkę.
6. Dbajmy o to, by być dobrze słyszanyymi.
7. Przestrzegajmy wyznaczonego czasu! (3 do 5 min.)

E: Dobór sformułowań

1. Nie używajmy przenośni i porównań, unikajmy niejasnych terminów, które inni mogą źle zrozumieć, np. na oazie, podczas Namiotu Spotkania, itp. Jeśli użyjesz takiego terminu wyjaśnij, jak najkrócej i jak najprościej, o czym mówisz.
2. Nie wyrażajmy sądów natury ogólnej, mówmy o naszej osobistej decyzji naśladowania Jezusa.

ŚWIADECTWO POWINNO BYĆ: KRÓTKIE, RADOSNE I CHRYSSTOCENTRYCZNE, SKONCENTROWANE NA TYM, CZEGO BÓG DOKONAŁ W NASZYM ŻYCIU.

Na zakończenie:

1. Naśladuj pełną pokory i służebności postawę Jezusa Chrystusa.
2. Przygotuj się przez modlitwę. Proś Pana, aby był przy tobie obecny i błogosławił tych, którzy będą cię słuchać. Proś Go szczególnie o umiejętność mówienia mądrze .
3. Porządkuj swoje myśli, robiąc notatki. Trzeba , abyś mieścił się w granicach wyznaczonego ci czasu .
4. Bądź naturalny, przedstawiaj swoje świadectwo krótko i z prostotą. Unikaj zbędnych szczegółów, które mogą oddalić cię od zasadniczego przesłania .
5. Niech twoje świadectwo ma wprowadzenie, rozwinięcie i zakończenie .
6. Uważaj na sformułowania! Unikaj takich stwierdzeń, jak: „Teraz, gdy żyję na nowo, moje życie jest wspaniałe” ; „Jestem zbawiony dopiero od roku” itp.
7. Uważaj, by opowiadając swą osobistą historię nie zranić reputacji innych, odsłaniając ich wady czy grzechy .
8. Świadectwo składaj chętnie. Bóg patrzy mniej na umiejętności, a bardziej na gotowość .
9. Bądź odważny. Wyznawaj Jezusa Chrystusa przed ludźmi w taki sposób, aby On uznał ciebie przed Ojcem niebieskim.
10. Pamiętaj o ABC owocnego świadectwa :
 - bądź słyszalny,
 - bądź zwięzły,
 - bądź skupiony na Jezusie Chrystusie .

NAJLEPSZE ŚWIADECTWO: świadectwo każdego nas !

Wiele razy nie docenialiśmy naszego własnego świadectwa, ani też nie byliśmy świadomi, jak wiele Pan uczynił nie tylko dla mojej osobistej korzyści, ale i dla zbudowania całej wspólnoty.

Są tacy, którzy uważają, iż budujące świadectwa to tylko te, które mówią o cudownych rzeczach czy całkowitych przemianach, którym towarzysza cuda i nadzwyczajne znaki. Nie zawsze tak się dzieje. Każdemu Bóg pobłogosławił tak, jak to mu było potrzebne. Dlatego też najlepszym świadectwem na świecie jest to, jakie może dać każdy z nas ! Każde świadectwo dotyka osób, które przechodzą podobną drogę. Jest wielu ludzi, którzy podobni są do każdego nas i nie potrzebują wielkich rzeczy. Nasze świadectwo będzie dla nich wielkim błogosławieństwem. Poza tym, jedno świadectwo przemawia do jednej grupy osób – a drugie do innej .

PRZYGOTOWANIE E-TECZKI – DDE WARSZAWA 2012: DO UŻYTKU WEWNĘTRZNEGO.

- DIECEZJALNA DIAKONIA EWANGELIZACJI: dde.warszawa@gmail.com, www.dde.warszawa.pl
- PanemJEZUS.pl, panemjezus@gmail.com
- Moderator DDE: ks. Tomek Moch, www.tmoch.net

